

Conèixer Alemanya

(juliol 2010)

Després d'un retard aeri en el viatge Barcelona-Basilea de dues hores i el fet d'haver de realitzar tot seguit en autocar dos-cents quilòmetres, féu que el dinar quasi fos a l'hora de berenar. Havíem arribat a **Heidelberg**, primera ciutat a visitar.

La guia ens anirà explicant els trets més característics d'aquesta ciutat: el seu centre històric, el castell (la ruïna més famosa d'Alemanya), la universitat més antiga del país, el pont medieval sobre el riu Nekar i la biblioteca, de 1421, intacta fins al dia d'avui. Destacarà que, el fet que no fos una ciutat industrial davantera, va evitar ser castigada pels bombardejos. La seva nitidesa d'aire, la qualitat de la seva medicina i el gran nombre d'abundants espais verds de què gaudeix, fan que sigui la tercera ciutat més saludable del país. Tot plegat es diu que és un espai gran on s'hi respiren aires romàntics. Hi ha moltes de les cases amb estructures de castell i un detall prou curiós a l'entrada del pont: el gat i el ratolí, com una signatura, presidit per l'escultura del rei que el feu tornar a construir de pedra en el mateix lloc del desaparegut de fusta.

Heilderberg

I al llarg del viatge ens anem delectant en veure els camps de flors posades a la venda, en la llibertat de collir-ne i fidelitat en pagar-les.

Al dia següent pel matí ja serem a **Rotenburg** i la guia ens anirà desgranant també història i trets més importants, explicant-nos que si bé en el març de 1945 fou bombardejada per les forces aèries d'Estats Units, destruint un 40% de la ciutat, se'n van salvar les parts més antigues i els edificis històrics. Els afectats van ser de nou reconstruïts, de manera idèntica al seu estat original, comptant amb l'ajut de donatius procedents de membres de l'exèrcit americà.

Els seus carrerons, placetes i edificis plens a vessar de flors li confereixen una imatge romàntica. Destaca el conjunt cantoner de Plonlein i la petita plaça en la Shmioedgasse, com a una de les imatges més identificatives d'aquesta ciutat, i comenta que l'aspecte medieval serví per inspirar-se per a fer el poble que hi ha en la producció Disney de Pinotxo. Les cases, d'estructura en tramada de fusta, són abundoses, i l'església de Sant Jacob, amb les dues torres i tres altars interiors, és un altre referent de la ciutat. Tots els cartells són fets amb

ferro forjat, les cases són d'uns colors determinats i les grans fonts públiques avui dia són merament decoratives. Especial menció requereix la tenda natalenca coneguda per "poble nadalenc".

Rotenburg

Després d'un passadís d'arcades i de l'església, es troba, carrer avall, el Museu de la ciutat, antic convent dominic al carrer dels Cavallers i, en la part alta de la plaça Major, l'Ajuntament, el jardí del castell amb vistes a la vall del riu i el Barri de l'Hospital. Mirant a la fondària dels jardins, un petit poble: el bressol de Rothenburg.

Fent camí a **Nuremberg**, trobem el Gran Canal. Nuremberg significa muntanya rocosa. La segona gran ciutat de l'estat de Baviera. Seu de les assemblees del partit nazi del 33 al 38 i castigada durament per la guerra. La guia anirà comentant que una sèrie de festivals propagandístics hi portaven més d'un milió de soldats, desfilarant davant Hitler, en una gran via recoberta d'un granit especial perquè les bótes ressonessin més fort en desfilar. Després ens anirà ensenyant a l'esquerra l'estadi de futbol amb capacitat per a 44.000 espectadors. Aquí es troben les seus de Grundig, AEG, MAN i també es fabriquen els llapis Faver i Fabilo...

L'autocar fa parada i baixem a visitar el Camp Zepelí. En ell se celebraven els congressos de Nuremberg que eren les concentracions fetes entre 1934 i 1938 per membres de Partit Nacional Socialista Alemany dels Treballadors. Hitler havia declarat Nuremberg "Ciutat de Congressos Partidaris del III Reich". A partir d'aquest moment es reunien cada any, al llarg d'una setmana, prop de 500.000 nazis de tot el Reich.

La plaça, construcció ordenada per Hitler, per a festes, amb trenta-quatre torres, reflectors de llum il·luminant-la tota la nit i unes immenses grades. Per a Hitler, es diu que era com una gran tribuna on pretenia exhibir-se com un déu. Entre els anys 1937 i 1938 tan sols es va utilitzar dos cops. L'Assemblea del 1939 ja no s'hi va celebrar. Fou l'any 1945 quan soldats nord-americans van envair les grades i van dinamitar les columnes. Ha estat aparcament de tancs, recinte on se celebraven competicions esportives i també un cop a l'any el Festival de música moderna.

Albert Speer dissenyà i dirigí la construcció de la tribuna Zepelí. Utilitzà com a model l'antiga arquitectura gòtica de l'altar de Pèrgam ampliada a grandiosa escala amb capacitat per allotjar fins a 24.000 persones. Es va construir amb blocs de granit treballats per presoners del camp de concentració de Flossenburg.

L'any 2000 s'inaugurà un Centre de Documentació, i la ciutat rebé el premi de la UNESCO per a l'educació en Drets Humans.

Nuremberg fou la segona ciutat alemanya que patí més destrosses a causa dels aliats, al final de la segona Guerra Mundial. Només fou superada per Dresde. I després de la Guerra, Nuremberg quedarà marcada com la ciutat més nazi. És aquí on cada dos anys s'atorga el premi del Drets Humans.

Nuremberg

Prosseguint recorregut passem pel davant de la Cadira més gran del món, el barri de Sant Pere amb la seva parròquia luterana, la Porta del Rei, l'Estació central reconstruïda, l'hotel Maximilià, el Palau de Justícia amb 500 oficines i la famosa sala 600, al fons hi ha l'edifici vermell, presó de dones. S'hi han jutjat crims contra la humanitat.

Segueix el barri de Sant Joan, amb cementiri del segle XIII, el més antic, per a morts de còlera. Es va ordenar la mida de les làpides, que fossin de pedra, totes iguals per a rics i pobres, amb placa de bronze i flors de plàstic. Entre d'altres, Albert Durer fou enterrat allí.

A mà esquerra hi ha un fossat, carrerons, sortidors, el Graner del Vi, torre i pont del botxí i plaça de la grassa amb la figura d'un gaiter. Després ve el barri de Sant Llorenç amb grans vies per a vianants, l'església de Santa Isabel, l'església de Sant Jaume i el Museu Nacional Germànic.

Els alemanys diuen que no hi ha, dins d'Europa, cap altra ciutat tan bonica i tan moderna com **Munic**. En la Segona Guerra Mundial va patir intensos bombardejos per part dels aliats per haver estat el bressol del moviment nazi després de la Primera Guerra Mundial. S'hi troba la seu de l'Oficina Europea de Patents i el Tribunal Federal de Finances.

Visita obligada és Marian Platz, centre geogràfic i social en el mateix cor de la ciutat, amb nom provinent de la columna de Maria Mariensaüle, pilastra erigida l'any 1638 en honor de la patrona de Baviera. Admiració especial s'emporten el nou Ajuntament, d'estil gòtic amb elegant torre de vuitanta-cinc metres d'alçària, i el famós carilló amb les campanes i trenta-dues figures de coure; l'església de Sant Pere, el mercat d'aliments, la catedral famosa per les seves cúpules verdes; una ciutat universitària d'extraordinària categoria i grans empreses multinacionals. Compta amb diversitat de parcs entre els quals destaca el jardí anglès.

Munic. Ajuntament

Presumeixen de les salsitxes, la cervesa de blat, del Bayer de Munic i d'Alliantz Arena, estadi ultra modern, conegut popularment com "el globus inflable" per la seva forma. Cal dir que la firma d'assegurances alemanya Alliantz, perquè l'estadi portés el seu nom durant trenta anys, va pagar 341 milions d'euros. L'arquitectura externa és composta de 2.784 panells romboïdals metàl·lics i cada un es pot il·luminar de manera independent de color blanc, roig i blau.

Com a nota curiosa es poden observar, enmig del carrer, les diferents parades de venda amb diversitat i selecció de fruites: cireres, maduixes, albercocs...

El proper dia la sortida va dirigida a visitar dos dels palaus més famosos fets construir pel rei Lluís II de Baviera, rei que ha estat envoltat d'història i llegenda al llarg del temps. N'hi ha que diuen que aquests palaus foren el somni d'un rei a qui la història donà el qualificatiu de boig, i que les seves grans obsessions foren construir palaus i la figura de Lluís XIV de França.

Rei als divuit anys, sense experiència de la vida i la política, es diu que va ser molt festejat per les dones. Amb poca llibertat de moviments i deures, les desil·lusions que en ell provocava la realitat donaven peu a construir-se un món paral·lel de somnis i fantasies que el farien sentir rei de veritat. Nascut el 1845, mort el 13 de juny de 1866 en estranyes circumstàncies, ofegat en el llac Starnberg juntament amb el psiquiatre que li havia redactat l'atestat d'incapacitat el dia abans.

El palau de Linderhof, de dimensions més reduïdes que els altres dos, s'ubica en un vedat de cacera del rei Maximilià II. La semblança amb el palau de Versalles és d'una evidència total. Cal destacar l'estàtua eqüestre del rei francès Lluís XIV en la part central del vestíbul. Fou el castell palau preferit de Lluís II, on visqué vuit anys i on es passava nits senceres llegint i, durant el dia, dormint. A l'interior, la sala dels Miralls, la catifa de plomes d'estruç, un gran canelobre d'ivori... I a l'exterior encerclant el palau un gran jardí dividit en cinc seccions, decorades amb escultures al·legòriques dels continents i estacions de l'any. I la gran cascada amb trenta esglaons de marbre, destacant el bust de Lluís XIV i una estàtua de Maria Antonieta.

Neuschwanstein, el palau més famós de Baviera que dona vida a una pura fantasia romàntica, entreteixint torres i murs, jugant en harmonia amb llacs i paisatge, situat proper a Füssen, i considerat "el somni boig" del seu rei. És el més fotografiat d'Alemanya i inspirador del castell de Disney i emblema d'Eurodisney. Es diu que el rei, amb aquesta construcció, desitjà ensenyar l'univers d'un artista a qui estimava de manera entranyable: Richard Wagner. Sorpren veure una completa xarxa elèctrica, el primer mòbil de la història amb una cobertura de sis metres. Una cuina que aprofitava la calor seguit les regles elaborades per Leonardo da Vinci. Cal remarcar que el rei va voler que aquesta construcció es realitzés en la seva totalitat amb matèria primera de Baviera i per habitants bavaresos.

Castell de Neuschwanstein

Al dia següent s'efectuarà la visita a Herrenchiemsee, nou palau concebut com una rèplica de Versalles podem contemplar tan sols l'ala principal, atès que el rei es va quedar sense diners i morí abans de concloure l'obra. Construït en el llac Chiemsee, entre Munic i Àustria, on es troben les illes de Herrensinsel (illa dels homes), Frauensinsel (illa de les dones) i l'illa de l'Hort. La dels homes tenia un monestir, i la de les dones un convent.

A l'interior una peça única: l'escalinata d'ambaixadors, igual que la de Versalles, si bé allí ja no existeix. També passa el mateix amb la galeria dels Miralls. El saló de l'Ull de Bou, on es troben reproduïts els retrats de la família de Lluís XIV, així com una famosa peça de porcellana. Igualment es pot contemplar una taula que el rei utilitzava per menjar, amb un mecanisme elevador que la fa

baixar fins a les cuines i pujar amb un mecanisme de politges. S'ha considerat que aquest fou el tercer gran regal que el rei Lluís II de Baviera féu a Alemanya, i hi habità solament nou dies.

La visita colpidora ha estat **Dachau**. Primer camp de concentració dels Nazis on 200.000 persones hi estigueren , de les quals moriren 43.000, entre elles 640 espanyols.

Vestigis de vies de trens, torres de guaita, tanques d'electrificació, filferros de punxes, canals... No tan sols formaven una paret inexpugnable, sinó també una constant tortura psicològica. Molts dels concentrats decidiren acabar amb la seva vida de la forma més ràpida i menys dolorosa, llançant-se a les tanques electrificades o bé als canals.

Nou guia i nova ruta a la regió de d'Alsàcia, cap a la capital del Baix Rhin: **Estrasburg**. La seva situació entre les formacions muntanyenques dels Bosgos i la Selva Negra, al llarg de la frontera entre França i Alemanya, fa que la ciutat tingui característiques d'ambdues nacions, i hagi estat en nombroses ocasions nus de conflictivitat.

Com a ciutat mirall de l'Alsàcia, gaudeix de natura frondosa, arquitectura típica, gastronomia pròpia, cases amb entramats de fusta, de cridaners colors, i amb un bellíssim i florit centre històric, la Petite France, en una illa entornada per les aigües del riu Ill, declarat patrimoni de la humanitat per la UNESCO l'any 1988, i els diferents canals dispersos pels barris de la ciutat, gaudint d'una capa freàtica, on es troba la reserva d'aigua potable més gran d'Europa. La Petite France deu el seu nom a un antic hospital, se situa als voltants de la zona on es regula el canal d'aigua i les comportes que permeten la navegació.

Catedral de Strasbourg

Visitem la catedral de Nôtre Dame, coneguda com la fletxa d'Alsàcia, amb façana plena d'escultures, i com "el llibre més gran de tota l'Edat Mitjana". Altíssimes torres i un pòrtic on es representa la paràbola de Les verges judicioses i les verges boges, acollint Crist les primeres, i deixant-se seduir les altres pel príncep d'aquest món, personatge amable, amb una esquena rosegada per gripaus i serps. El gran rosetó, símbol de l'església gòtica i un

orgue monumental. Si bé, la gran obra fa referència al rellotge astronòmic que posa en funcionament un joc d'autòmats que representen les edats de la vida. Una espècie d'obra integral que associa les arts, les ciències i les tècniques, brindant una quantiosa informació sobre l'hora, el calendari i els astres. Entretant els autòmats anuncien el dia i acompanyen les campanades.

Anem cercant els diferents indrets de la ciutat: les antigues duanes, gran centre mercantil on tenia lloc la subhasta pública de mercaderies. Passant el pont de Sant Nicolau, gaudim d'un esclat de petúnies, violetes, clavells, roses, campanetes... El pont del Corb o dels suplicis, on tenien lloc les sentències dels condemnats per delictes greus: infanticidis, parricidis... On el condemnat era posat dins una gàbia metàl·lica, la qual es feia pujar i baixar i se submergia en les aigües gelades del riu Ill. Càstig molt aplicat durant la revolució. En ocasions, el condemnat suplicava perdó, però els corbs els desmanegaven. Les vísceres eren abocades en aquesta part del riu, a l'escorxador. L'escorxador municipal, pintat de groc amb les cantonades de color roig, ara és el Museu Històric de la ciutat.

Tot seguit, el Palau Episcopal, màxima expressió de l'arquitectura clàssica. Combinació de reixes de pa d'or i negre. En la part alta les finestres d'ull de bou en forma d'el·lipse. A l'interior el saló dels miralls, demostració d'exuberància i luxe de la cort de Versalles, on s'allotjaren Lluís XV, Maria Antonieta, Napoleó I, Josefina i Napoleó III amb Eugènia de Montijo. Seguim amb l'església de Sant Pau, construïda sobre l'illot de Santa Elena. El pont de Sant Guillem, amb reixa que incorpora una atribut iconogràfic relacionat amb els Borbons: la flor de lis. La luterana església de Sant Guillem, el Palau Universitari, amb 55.000 alumnes, l'Observatori i jardins botànics. El pòrtic del Palau Universitari és custodiat per les figures de Luter, Calví, Erasme de Rotterdam, Goethe..., grans personatges del món del pensament, les lletres, les arts i les ciències. També trobem l'estàtua del general Klever en la plaça del seu nom, la més gran de la ciutat. La seva tomba es troba sota l'estàtua.

Anem arribant a l'entrada d'Europa. Hi trobem diferents palauets. La representació diplomàtica de Rússia. És una zona de caràcter diplomàtic, amb bufets d'advocats especialitzats en drets humans, dret internacional... Jardins de tots colors, pissarres amb rajoles roges, teules negres... amb moltes façanes declarades d'interès cultural. Arbres perfectament afilerats, til·lers, castanyers, magnòlies, desmais, salzes, faigs roigs, roures... formant un autèntic jardí botànic. El parc de l'Orangerie, amb parterres, glorietses, estanys..., dona nom al sector de la ciutat que acull les administracions de les grans institucions europees. La primera d'elles, nascuda el 24 de maig del 1949 que és la Convenció Europea dels Drets de l'Home, base legal i jurídica per a la creació de dues institucions que tenen les seus generals en aquesta ciutat: l'Assemblea del Consell d'Europa i la Cort dels Drets Humans. El consell acull quaranta-vuit països. Al mig del parc, el pavelló Josefina, regal de Napoleó I a la seva esposa.

Tot seguit el palau del Husemberge i a mà esquerra les quaranta-vuit banderes, la número set correspon a Espanya. L'edifici construït l'any 1976 té forma de piràmide truncada. Algunes escultures corresponen a diferents rèpliques de

regals realitzats per diferents països. Aquí tenen lloc les sessions plenàries, atès que les comissions tècniques del Parlament es reuneixen a Brussel·les.

Consell d'Europa. Estrasbourg

Igualment veiem el nou Annex Administratiu per al Consell d'Europa. Els arquitectes construïren un quadrilàter l'any 2009 a la façana del qual incorporaren vidre fotosintètic fotocel·lular. Panells que capten els raigs de sol i s'aprofiten per a la producció d'energia.

Al costat esquerre, un edifici semblant a cilindres i pistons d'un motor que pugen i baixen. Molt tecno. Correspon a la Cort Europea dels Drets Humans. El guia, aprofita per recordar-nos que les sentències d'aquesta cort són vinculants. Els governs dels estats tenen un termini de cinc anys per fer-les executar. Consta de quaranta-vuit magistrats.

També constitueix un èxit de projecte l'aspecte aerodinàmic i panoràmic dels vagons del tramvia. És el sistema de tramvia pioner a Europa. Si s'observen les parades, totes ells pugen de nivell respecte al carrer, a l'altura dels vagons.

Seguidament anem a la seu on tenen lloc les sessions plenàries del Parlament. Edifici de forma helicoidal, de cargol. Són tres els anells que es van enroscant i dins d'ells es troben els serveis administratius, els despatxos dels eurodiputats, fins que s'arriba a una part del cilindre central ocupat per l'hemicicle, avui dia amb 750 diputats, dels quals a Espanya en corresponen 54. L'edifici està preparant per albergar-ne 1.037.

Un altre edifici que ens vol mostrar l'epicentre de Galileu no passa desapercebut per la forma, lluminària i grandària. És on té lloc la signatura de les sessions plenàries.

A les vores del recinte de les Fires la seu administrativa de tota la regió d'Alsàcia. Presenta una superposició de cups.

Passem per davant del nou Palau de Congressos i de la Música, entrant a la plaça de Bordeus i a la vora trobem un original mosaic representant la creació del món, de façana grisa que contrasta amb els colors vius: blau, verd, malaquita, negre, blanc, roig... Obra declarada d'interès cultural per la

UNESCO. I deixant anar la vista cap al mig de l'esplanada, el monument La Línia Inconclusa. Vol representar el caos de l'univers i l'anhel de saber on és el principi i el final. Igualment trobem el mosaic La Creació de Rodi, inspirat en el realisme i cubisme de Picasso.

Entre les institucions europees i la universitat. Estrasburg té una moguda constant. Hi viuen, comptant la perifèria, 450.000 habitants.

El dia 17, dissabte, sortim a les 8,30 de l'hotel Zum Schiff, de Friburg, amb la finalitat de visitar la ciutat de Colmar. Tindrem una hora de viatge i dinarem a l'hotel RAP.

Colmar, capital de l'Alta Alsàcia, amb 60.000 habitants. Es troba en un lloc de conflicte, als peus dels Bosgos i prop de la frontera alemanya. Ha estat batejada com "la ciutat de l'Art", pels seus tresors gòtics i renaixentistes.

Després de visitar l'hotel on dinarem, iniciem el passeig per la ciutat, fent parada davant el Convent dels Dominics, museu Unterlinden, que conté el retaule de la Verge del Roser a qui s'atribueixen propietats curatives; la col·legiata, Sant Martí, el portal de Sant Nicolau amb rostres de leprosos. El que està agenollat té el rostre del constructor. La casa de les Cares és una fonda amb cares de persones que vivien en aquesta ciutat i, enfront, la casa de les Popes.

La guia fa referència a Frederic Bartholdi, escultor del segle XIX, i constructor de l'estàtua de la Llibertat de Nova York, nascut en aquesta ciutat. La casa Pfister, bonic edifici de construcció medieval edificat per Pfister el qual s'enriquí arran dels negocis de les mines de plata. El Koïfus, centre econòmic de la vida ciutadana de Colmar, magatzem, mercat i centre duaner, amb teulada de colors i xemeneia de gorret de cardenal per evitar l'entrada dels mals esperits. Una font de quatre rajos a la plaça Suendi i un canal navegable fins a Estrasburg, carrer Adobadors i el barri de pescadors.

Colmar

Colmar té un interessant centre, quallat de vells edificis i una Petita Venècia, arrebossat de cases entramades de fusta, recobertes de flors, de romàntics canals i artístics balcons. Se'ns fa notar que la planta baixa de moltes cases és de pedra i la part alta de fusta, manera característica de construcció per evitar en cas d'incendi que no es cremés tota la casa. I en el carrer de Serruriers,

cases típiques amb la part alta sobresortint, pel fet que els impostos es pagaven per espai ocupat. Des del segle XIV al XVII als jueus no els era permès viure a Colmar, perquè se'ls acusava de ser enverinadors dels pous d'aigua.

I per la tarda anem a visitar el llac Titisee, al sud de la Selva Negra: “la meravella salvatge d'Alemanya”. El nom de Selva Negra li ve donat per la foscor produïda per l'espessor de bosc, ubicat entre Alemanya, Suïssa i França, té en el seu si una gran quantitat de llacs.

Molt coneguda pel tipisme de les seves cases i l'artesanía de la zona, destacant els rellotges de cucut, elaborats pels camperols al llarg de l'hivern. Les escabroses parets de roques altes donaren lloc a la llegenda del Salt del Cérvol. Dalt d'una roca un cérvol de bronze recorda que aquí un congènere se salvà dels caçadors, realitzant un salt fantàstic per sobre del coll. La superfície congelada del llac Titisee s'utilitzà també com una pista d'enlairament i aterratge de petits avions, fent servir un tractor per remolcar els avions. Un dia, el tractor trencà la superfície congelada del llac, enfonsant-se juntament amb el seu conductor.

Diumenge, dia 18, és el de retorn a Lleida. El matí serà destinat a visitar la ciutat de **Friburg**. Allí coincidirem amb els companys del “segon viatge”, que iniciaran el seu pelegrinatge per aquestes ciutats que nosaltres acabem de conèixer, i mentre l'Elies va fent proeses amb l'autocar, deixant-ne uns i recollint-ne uns altres, acabarem de conèixer la ciutat, la qual destaca pels seus quilòmetres i quilòmetres de zones verdes, motiu pel qual se la considera portal d'entrada a la Selva Negra, pels ponts, pel riu Soane i per la seva arquitectura medieval.

Una ciutat en què la gent parla tant en francès com en alemany. Situada en un promontori rocós, a part de molt verda, molt muntanyenca. Es diu que fou fundada pel duc Berthold IV, quan viatjant per la regió per posar ordre en les seves possessions, decidí establir una ciutat fortificada.

Friburg

Considerada la capital de l'Ecologia del país, gràcies a la política mediambiental, és la ciutat alemanya que gaudeix de més hores de sol i posseeix el major nombre d'instal·lacions mediambientals de la Unió Europea.

Münsterplatz és la plaça principal on es troba la catedral i el palau arquebisbal, que llueix una preciosa balconada de bronze. La universitat és coneguda com a una de les més antigues d'Alemanya, amb el detall afegit que l'any 1899 s'hi matriculà la primera dona del país. Actualment acull 28.000 estudiants.

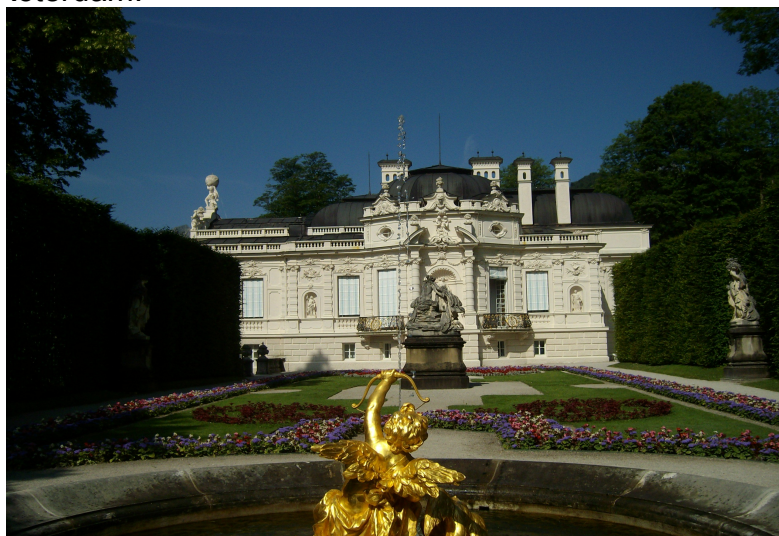
És una ciutat relativament jove, agermanada amb Granada (Espanya), coneguda pels nombrosos ponts i fonts, els noms dels quals provenen de la Bíblia. La catedral de Sant Nicolau fou l'únic edifici que restà de peu després des bombardejos de la Segona Guerra Mundial. Té una torre que es batejà com la més bonica de la cristiandat, un rosetó representant el judici final, nombroses vidrieres modernes i el gran orgue que donà fama a la ciutat.

Friburg compta amb un funicular considerat monument històric, atès que és l'únic dins d'Europa que utilitza les aigües residuals de la ciutat per poder funcionar. Té 1.200 canalets. Si bé abans l'aigua anava a quaranta-set fonts, ara tan sols en resten divuit. Fent parada davant d'un petit monument, el guia donà explicació referent als nois que eren enviats a reeducar a Andalusia, després a Portugal i Turquia. Seguim pel carrer dels Psicòlegs.

És lloc de pluja, neu i vent, per aquests motius els cartells es troben en el terra, dibuixats a l'empedrat. Se'ns parla de la casa Lògia de la pedra, encarregada d'arranjar totes les catedrals alemanyes, fent portes obertes dos cops a l'any per poder contemplar com es fan els treballs de pedra. En un carrer important es troba la casa dels Quatre Metges. Ens comenta que en aquesta ciutat no hi ha reixes perquè no hi ha robatoris.

També passem per davant la casa del Gat Negre, on visqué el botxí. Igualment veiem la casa que havia estat destinada als banys, representada pel dibuix d'un home dins d'una tina. El guia ens explica el significat de Baden Baden que fa referència a les fonts de sofre del territori alemany; de l'oli de nous amb el seu molí i dels 450 tipus de cervesa. És una ciutat d'una gran qualitat de vida.

Destaca també l'antic Ajuntament, lloc on començà la facultat de medicina on el Vaticà autoritzà la bisecció. Al seu costat podem veure les cases de Maximilià i Erasme de Rotterdam.

Castell de Linderhoff

Resumint, es pot dir que hem conegut part de l'Alsàcia, regió conflictiva, nus de contínues disputes entre França i Alemanya. I les seves principals ciutats. Després de la Segona Guerra Mundial, en un procés de reconciliació, s'ha aconseguit que aquesta regió és convertís en símbol de pau.

Hem conegut les seves cases entramades de fusta. Hem gaudit de la riquesa de les flors. Hem begut la seva cervesa i el seu vi. I ens hem delectat contemplant el seu gòtic i els minúsculs canals. Ens ha sorprès veure els camps plens de flors posades a la venda i la noblesa de la gent collint-les i pagant-les.

Ens hem passejat pels interiors d'aquells palaus que el seu rei somià per a ell sol. Hem vist de prop el llúpol anomenat "l'or verd de Babiera". I no hem deixat de provar les famoses salsitxes.

Ens hem traslladat pel carrer, en plena nit, amb el plat a la mà, quan a l'hora de sopar en una plàcida terrassa d'hotel, el cel ens regà precipitadament. I es va pensar també a resar unes lletanies a l'hora de somiar un bon aire condicionat.

I, a més a més, el fet de visitar palaus emprant diversos mitjans de locomoció: cotxe, vaixell, carruatge de cavalls..., ens va fer entendre de debò el significat d'un viatge a l'Alemanya romàntica.

Eva Peiró